

HOOFDSTUK 1

Eervolle vermelding

Steels glipte Edgar Kellogg zijn appartementencomplex aan West 89th Street binnen, waarbij hij zijn uiterste best deed om oogcontact met de conciërge te vermijden, want die kreeg wel elke maand een vast salaris. Zijn stappen waren doelgericht en afgemeten, zijn schouders opgetrokken. Hij kon met geen mogelijkheid de huur van de volgende maand betalen en keek angstig, alsof hij elk moment gearresteerd kon worden, naar het liftlampje dat op de twaalf bleef staan. Hij zou tot de bestedingslimiet van al zijn creditcards moeten gaan. Voorheen had hij altijd een enorme kick van deze plek gekregen. Nu hij zich de boel niet langer kon veroorloven, voelde het meer als een trap in zijn gezicht. Hij zou zijn laatste reserves moeten aanspreken en hij berekende somber dat elke dag in zijn weelderige appartement hem 90 dollar kostte. Het wachten op de cheque van 175 dollar van de *Amoco Traveler* voelde als het droog houden van een roeiboot met een pipet terwijl het ijzige, grauwe water door een gat ter grootte van een rubberlaars naar binnen gutste.

Op de achttiende verdieping keek hij om zich heen naar wat onder de chaos een stijlvol ingericht tweekamerappartement moest zijn, maar de schoonmaakservice was een van de eerste luxe bijkomstigheden geweest die waren geschrapt. Het was pas tien uur 's ochtends, maar desondanks keek Edgar al verlekkerd naar de zak tortillachips op de bar. Dat was een aspect van thuiswerken waarmee hij geen rekening had gehouden: de snaaidrang. Sinds een tijdje verdeelde hij zijn mentale energie evenredig tussen zijn nieuwe roeping (piekeren over geld, wat probleemloos de plaats innam van het daadwerkelijk verdienen) en zijn pogingen om zich niet vol te proppen. Jezus, hij begon op een oud wijf te lijken, nog even en hij zat alleen nog maar

aan het knäckebröd met kerstomaatjes (slechts vijftwintig calorieën!). Met een schok bedacht hij: Dit wordt niks. Al snel gevolgd door: Ik heb een vreselijke vergissing gemaakt. En omdat Edgar de dingen graag nog eens extra bij de naam noemde: Ik ben een achterlijke idioot.

Dit was niet echt de peptalk die in de boekjes werd gepropageerd in de aanloop naar een sollicitatiegesprek, waarvoor Edgar ter voorbereiding de lege bierblikjes weggooide en de *National Record* erbij nam. Al uren van tevoren kon hij zich nauwelijks concentreren. Zijn blik bleef hangen bij willekeurige woordjes, zijn ogen vlogen over een artikel over terrorisme: tegenwoordig was het enige nieuws dat er geen nieuws over te melden viel. Iets lager op de bladzij: drie maanden geleden was er een verslaggever spoorloos verdwenen. De kern van het verhaal: hij was nog steeds zoek. Als het niet om een verslaggever was gegaan, zou het ‘verhaal’ de krant nooit hebben gehaald, en al helemaal niet de voorpagina. Als Edgar Kellogg de volgende dag verdween, was er weinig kans dat de *Record* dagelijks verslag zou doen van de laatste ontwikkelingen bij de zoektocht naar een bedrijfsjurist die zijn baan had opgezegd om te gaan ‘freelancen’, wat dat ook mocht inhouden. In het jargon van zijn nieuwe beroepsgroep stond ‘freelancen’ min of meer gelijk aan ‘zonder werk zitten’, en als hij de term tegen bekenden mompelde, reageerden die met een laatdunkend lachje.

Maar in plaats van het laatste nieuws door te nemen ging Edgar zoals altijd dwangmatig op zoek naar de column van Tobias Falconer. Gek genoeg las hij die nooit als hij hem eenmaal had gevonden. Dat was kenmerkend voor hem. Jaren achtereen was hij deze vaak ergerlijk oprechte krant met zijn kleine lettertype blijven doorspitten – een van de laatste puriteinse dagbladen die weigerde op kleurendruk over te gaan – puur en alleen om de stukjes van Falconer te zoeken, maar hij las ze maar zelden. Edgar had nooit geprobeerd te doorgronden welke angst hem daarvan weerhield.

Hij liet zich op het zachte, ribfluwelen bankstel vallen en gaf zich over aan de ruim voorhanden zijnde bespiegelingen over tien hectische jaren op Wall Street. Die hele periode had de naamregel ‘Toby

Falconer' Edgar een kick gegeven, afwisselend met iets van jaloezie of iets van spijt, verwarrend, maar ook verslavend. Deze kleine confrontaties bezorgden hem een prikkelend gevoel in zijn brein, maar het hele artikel lezen zou zijn alsof hij zijn vingers in het stopcontact stak. Waarom kocht hij de krant dan eigenlijk? Waarom volgde hij de carrière van een man die hij al twintig jaar niet meer had gesproken, een verrader en een man wiens achternaam alleen al hem ineen deed krimpen?

Maar het was moeilijk geweest om de glansrijke carrière van Falconer níét te volgen. Als buitenlands correspondent van eerst *U.S. News*, vervolgens *World Report* en daarna de *National Record* deed hij regelmatig verslag uit plaatsen als Beiroet, Belfast en Sarajevo. Hij had meermalen een prijs gekregen voor reportages over uiterst risikante of vergeten oorden, iets wat Edgar vervulde met een verwarrende combinatie van ergernis en trots. Klopt, Edgar had gekozen voor een vele malen lucratiever beroep. Maar tot zijn wanhoop had hij geleerd hoe weinig geld ertoe deed als je je elke ochtend naar een advocatenkantoor moest slepen dat je eigenlijk verachtte. 'Ruim gehonoreerd' was een adequate omschrijving, maar eigenlijk kon hij geen enkel bedrag bedenken dat voldeed als twaalf of dertien uur van elke werkdag je geen greintje voldoening schonk.

Toen Edgar een halfjaar geleden zijn 'veelbelovende' carrière als bedrijfsjurist eraan had gegeven (hoewel die belofte alleen maar meer van hetzelfde inhield) om een poging op het pad van de journalistiek te wagen, had hij zich gemakshalve maar niet afgevraagd in hoeverre hij bij deze impulsieve en financieel desastreuze actie werd beïnvloed door zijn hardloopmaatje van de universiteit – die altijd de interessantere vrienden, de knappere meisjes en de meer gewilde vakantiebaantjes in de wacht had weten te slepen – en als vanzelfsprekend een veel flitsender beroep had gevonden. Als Toby Falconer en Edgar Kellogg uiteindelijk allebei voor een carrière in de journalistiek kozen, zou die overeenkomst er wellicht op duiden dat het tweetal tijdens het voorbereidende jaar van Yardley meer gemeen had gehad dan Edgar als jonge knul ooit had durven vermoeden.

Fantaseer vrolijk verder. Het idee dat hij ook maar enige gelijkenis

vertoonde met de jonge Falconer was zo vergezocht dat het nergens op leek. Toby Falconer was een slag apart. Ongetwijfeld had elke middelbare school wel zo'n type, maar zelfs dat was te veel: vermoedelijk was Toby enig in zijn soort.

Een Falconer was iemand over wie anderen het altijd hadden. Zelfs als hij er niet bij was, stond hij altijd in het middelpunt van de aandacht. Hij had sowieso wel vriendinnetjes, maar het ging erom dat hij altijd hét meisje kreeg. Welk oogverblindend stuk je ook voor ogen had tijdens je fantasieën onder de douche, ze zou altijd meteen als een blok voor onze held vallen. Natuurlijk zou er ook wat van zijn glans op jou afstralen, maar als je bevriend was met een Falconer, werd je tijdens afspraakjes toch vooral uitgehoord over zijn moeilijke jeugd. Een Falconer kon zich ongekeerde vrijheden permitteren, want zijn zonden werden nooit bestraft. De zonden van een Falconer werden niet eens als verderfelijk gezien, hooguit als ondeugend, onbezonnen of eigenlijk vooral als ontroerend, ze maakten deel uit van datgene wat hem tot die schalkse rekel maakte op wie we allemaal zo dol waren en die we altijd weer vergaven. Wie zou trouwens zijn ongenoe-gen over zich willen afroepen door hem te verklikken? Hij deed alles met flair, niet alleen omdat hij op sociaal gebied zo handig was, maar omdat de definitie van flair in zijn omgeving gebaseerd was op dat wat de Falconer deed en hoe hij dat deed. Het was onmogelijk vast te stellen in hoeverre het magnetisme van een Falconer kon worden toegeschreven aan zijn fysieke schoonheid. Dat hij knap was, had vast geen kwaad gekund, maar als een Falconer op dat gebied een manco had – een grote neus of wenkbrauwen die naadloos in elkaar overliefen –, dan leidde dat manco gewoon tot een nieuw inzicht over het begrip schoonheid. Een Falconer stelde de norm, simpelweg door zijn aard kon hij niet als onaantrekkelijk worden gezien, een domme opmerking maken of iets onhandigs doen waarom anderen zouden moeten lachen, zij het hartelijk, samenzweerderig of kruiperig.

Tot dusver was Edgar de tegenhanger van de Falconer geweest, het symbiotische wezen zonder wie een Falconer niet kon bestaan. De veelbewonderde had een bewonderaar nodig, en Edgar had tot zijn grote ergernis die rol regelmatig met graagte op zich genomen. Hoe-

wel hij veel liever de Grote Man van de Campus was geweest als die positie beschikbaar was geweest, zat hij voortdurend gevangen tussen twee vuren: door zijn verlangen om zelf bewonderd te worden, was hij genoodzaakt om mensen te bewonderen die bewonderenswaardig waren. Waardoor hij zich gedwongen zag de rol van meeloper op zich te nemen.

Tot op heden was wrede, gedisciplineerde desillusie het enige wapen geweest dat de tirannie van een Falconer omver had kunnen werpen. Een enkele keer bleek een Falconer een bedrieger. Kijk eens aan, als je hem goed in de gaten hield, kon je hem erop betrappen dat hij reuze onhandig kon zijn. Uiteindelijk bleek het alleszins mogelijk om op niet vleierende wijze om zijn zwakheden te lachen. Dat inzicht was in eerste instantie pijnlijk, maar wel een opluchting, en al met al zou hij eenzaam, maar wel vrij achterblijven. Maar de aanbedene een paar treetjes van zijn voetstuk af halen was een verwarrende en zelfs deprimerende ervaring, waardoor hij zijn scherpste afwijzingen bewaarde voor de mensen die bij hem het hoogst in aanzien hadden gestaan.

Edgars gedrag in het openbaar – bruusk, ruw, verveeld en onaanastbaar – stond in schril contrast met zijn stiekeme zwakheid om zich te laten meeslepen door andere Falconers, en hij maakte zich er in stilte zorgen om dat het enige doel van zijn ruwe bolster was om een binnenkant vol slijm te verhullen. Hij vond het vreselijk zichzelf in de rol van ondergeschikt maatje te zien. Hij schaamde zich bijna net zo erg voor zijn slaafse kruiperigheid voor wat voor idool dan ook als hij zich ooit had geschaamd voor zijn zwaarlijvigheid. Vandaar dat Edgar zich op zevenendertigjarige leeftijd onder andere, en vooral, had voorgenomen om nooit meer toe te geven aan de verlokkingen van wat voor Falconer dan ook.

Gedreven door die vastberadenheid had Edgar Kellogg een halfjaar eerder de deur van Lee & Thole achter zich dichtgetrokken, vastbesloten om die Burberry-mantel van overbetaald sulletje van zich af te werpen. Nu zou hij zich eindelijk de mantel aanmeten van de normbepalende trendsetter, een cultureel icoon. Vervuld van diezelfde vastberadenheid ging Edgar op weg naar zijn sollicitatiegesprek

om vier uur bij de *National Record*. Hij had er genoeg van om De Meeloper te zijn. Hij wilde De Man zijn.